

Η ΔΕΣΠΟΣΥΝΗ ΔΕ ΜΑΛΕΠΕΡ ¹⁾.

Ἰσως ἀφοῦ παρέλθῃ καιρὸς πολὺς θὰ σὰς ἀγαπήσῃ ἡ ἀγέρωχος αὕτη κόρη. Ἐπειτα τί σημαίνει; εἰς θὰ τὴν νυμφευθῇτε τώρα· κανὲν ἐμπόδιον δὲν ὑπάρχει ὡς πρὸς τοῦτο

— Ἀλλ' ἂν ἄλλος τις εὐτυχέστερός μου κατέλαβεν ἤδη τὴν καρδίαν της; εἶπον μετὰ δισταγμοῦ, ἀναμνησθεὶς τὸ ἀνυσυχησάν με πρωτὶνὸν ἀνέξηγτον περιστατικόν.

Εἰς τὴν ὑποψίαν ταύτην ἡ Βαρὼν ὕψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνακράζουσα. — ὦ! κύριε, καὶ ποῖον ὑποκείμενον ὑπάρχει εἰς τὰ μέρη ταῦτα ἄξιον νέας εὐγενοῦς καταγωγῆς; οὔτε σκιὰ ἀντιζήλου δὲν ὑπάρχει ἐδῶ. Οὐδεὶς εἰς τὸ χωρίον μας συχναίνει, εἰμὴ τινὲς γείτονες ἡλικιωμένοι εὐγενεῖς, οἵτινες διασκεδάζουσι μετὰ τοῦ βαρῶνος κηνυγούντες, καὶ οἵτινες τιμῶσιν ἐνίοτε τὸ γυμνά μας· εἶναι δὲ ὁ κύριος δὲ Τουζέτ, ἄρχων τοῦ Πιεφρουχά, ὁ κύριος δὲ Βουρδάκης, καὶ ὁ Κ.Καραδάσης, πρῶν βασιλικὸς δασονόμος, ἀνθρωποὶ μὲν εὐγενεῖς καὶ τίμιοι, ἀλλὰ συναναστροφῆς ὀχληροτάτης.

Ἐνῶ δὲ οὕτως μ' ἐνεκαρδιόενεν ἡ βαρὼν, παρτήρουν μηχανικῶς εἰκόνα τινά, ἣτις εἶχε λαμπρὸν ὡσεὶδὲς περιθώριον· παρίστα δὲ ἡ εἰκὼν αὐτὴ τὴν Ἡρώδα τοῦ Ριχαρδῶν, καθ' ἣν στιγμὴν ἐγκαταλείπει τὴν πατρικὴν οἰκίαν.

— Ἀ! εἶπεν ἡ βαρῶνις ἀλλάζουσα ὁμιλίαν μετὰ τὸ σύνθηρες αὐτῇ εὐμετάβλητον ἦθος, ἀπορεῖτε ἰσως πῶς ἡ ὄντως πρόστυχος αὕτη ἱχνογραφία εὐρίσκειται ἐντὸς τοῦ ὡραίου αὐτοῦ περιθωρίου, καὶ ὅμως ἐγὼ προσήρμωσα τὴν εἰκόνα ταύτην εἰς αὐτήν, καὶ νὰ ἰδῇτε διατί. Πρέπει νὰ ἡξεύρετε, κύριε, ὅτι τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ γάμου μου κατελήβην ὑπὸ τοιαύτης μελαγχολίας, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀποθάνω. Ὁ σύζυγός μου ἐπιθυμῶν νὰ μὲ διασκεδάσῃ προσεκάλεσεν Ἰταλὸν τινα ζωγράφον, ὅστις περιήρχετο τὰς ἐπαύλεις τῶν εὐγενῶν, διὰ νὰ κάμῃ τὴν εἰκόνα μου. Ἠγάπων πολὺ τὰς ἐκ μολυβδοκονδύλου εἰκόνας καὶ κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον ἐπεθύμουν νὰ μὲ εἰκονίσῃ. Ἀλλ' ὅταν ᾔλθεν ὁ ζωγράφος τοσοῦτον ἡδονατισμένην ἤμην καὶ ἰσχυρήν, ὥστε ἐστάθῃ ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχῃ ἡ εἰκὼν· μάλιστα ἡ ὑγεία μου ἐχειροτέρευσε πολὺ περισσότερον καὶ ἠναγκάσθην νὰ μείνω ἐξ ἐβδομάδας κλινήρης. Ἀφοῦ ὅμως ἀνέλαβον ὁ βαρῶνος μετὰ ὠδήγησεν εἰς

τὸ δωμάτιον τοῦτο ἀντικρὺ τῆς εἰκόνης ταύτης λέγων μοι περιχαρῶς, — Βλέπεις, ἀκριβῆ μου, πόσον ἡ εἰκὼν αὕτη σοὶ ὁμοιάζει; ὁ Ἰταλὸς ζωγράφος μας δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ σὲ ἴδῃ πολυλῆς φορτὶς διὰ νὰ σὲ εἰκονίσῃ! ὁ κατηραμένος μὲ εἶχε δι' ἐλαίου ζωγράψῃ ἐνδεδυμένην τουρκιστὶ καὶ τὴν κόμην ἀνευ πούδρας. Ἀ! κύριε, εἶπον πρὸς τὸν βαρῶνον, δὲν μ' ἀρέσκει καθόλου ἡ εἰκὼν αὕτη, καὶ θέλεις μὲ συγχωρήσῃ νὰ κρύψω αὐτὴν ἐντὸς τοῦ σκευοφυλακείου μου. Διὰ τοῦτο λοιπὸν, ἐπειδὴ τὸ περιθώριον ἔμεινε κενόν, ἡ Βωαναὶ προσήρμοσε τὴν Κεράτσα Κλαρίτσα Ἀρλόβ.

— Ὀλίγην ζωγραφικὴν γινώριζω καὶ ἐγὼ, εἶπον τότε, καὶ ἐὰν μοὶ τὸ ἐπιτρέπητε, κυρία βαρῶνις, θέλω δοκιμάσει νὰ κάμω τὴν εἰκόνα σας.

— Τὴν ἐδικὴν μου; ὄχι, κύριε, σὰς; ὑπερευχαριστῶ δὲν εἶνε πλέον καιρὸς, ἀπεκρίθη μετὰ μελαγχολικῆς ζωηρότητος. Πρέπει νὰ ᾔναι τις εἰκοσχετὴς διὰ νὰ ζωγραφισθῇ, ὡς ἡ θυγάτηρ μου, καὶ τὴν εἰκόνα αὐτῆς ἐπεθύμουν ν' ἀποκτήσω.

— Ἐὰν τὸ συγχωρῇ, θέλω ἀρχίσαι ἀπὸ τῆς αὐριον, εἶπον ἐμπλεως χαρᾶς.

— Ἀμέσως λοιπὸν! ἀνέκραξεν ἡ βαρὼν, νὰ εἰδοποιήσωμεν τὴν κόρην μου.

Καὶ μοὶ ἔνευσε νὰ τὴν ἀκολουθήσω εἰς τὸ σπουδαστήριον. Ἡ δεσποσύνη δὲ Μαλεπέρ ἀνεγίνωσκεν ὀρθία πλησίον μικρᾶς βιβλιοθήκης, ἀναμφιβόλως τῆς τοῦ ἀγαθοῦ Ἀρβλαῆ. Ἀμα δὲ μᾶς εἶδεν, ἔρριψε πάραυτα τὸ βιβλίον χωρὶς νὰ προσπαθῇ νὰ τὸ κρύψῃ ἀπὸ τὰ βλέμματά μας· καὶ ὅτε ἡ μήτηρ της τῇ εἶπεν, ὅτι ἐμελλον ν' ἀρχίσω τὴν εἰκόνα της, οὐδὲν εὐχαριστήσεως ἢ δυσαρκείας σημεῖον ἔδειξεν, ἀλλ' ἀνασπώσασα ῥαθύμως τοὺς μακροὺς βοστρύχους τῆς κόμης της ἀπεκρίθη λακωνικῶς.

— Ἀλλ' ὄχι, ὄχι τοιοῦτοτρόπως, κόρη μου, ἀνεφώνησεν ἡ βαρὼν· ἐπιθυμῶ νὰ κτενισθῇς ὡς νόμφη, μὲ ὀλίγην πούδραν εἰς τὴν κόμην σου καὶ κυανὰς ταινίας.

— Μάλιστα, μῆτέρ μου, ἀπεκρίθη μετὰ καρτερίας.

— Ὑπαγε λοιπὸν εἰς τὸ δωμάτιόν σου, καὶ ἐνῶ ἡ Βωαναὶ θέλει σ' ἐνδύει, ἐγὼ θὰ ἐτοιμάσω τὰ πάντα ἐδῶ.

Ἀφοῦ ἔμεινα μόνος, μ' ᾔλθεν ἡ ἐπιθυμία νὰ ῥίψω τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ βιβλίου της. Ἦτο ἡ Νέα Ἐλοιζα. Παρευθὺς ἐνεθυμήθην τὴν ἐξῆς φράσιν τοῦ προλόγου, «Ἡ νεάνις, ἣτις ἐτόλμησε

(1) Συνέχεια ἀπὸ φυλλαδίου 63.

ν' ἀνγνώσῃ μίαν μόνην σελίδα τοῦ βιβλίου τούτου ἀπωλέσθῃ » Κατ' εὐτυχίαν, εἶπον κατ' ἐμαυτὸν, δὲν ὑπάρχει εἰς τὰ μέρη ταῦτα Σαιν-Πρέ ! Ἀλλ' ὦν πολλὰ νέοι καὶ ὑπερβολικῶς ἀγαπῶν δὲν ἐσυλλογίσθη βελύτερα τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην, καὶ ἐπανέθεσεν τὸ βιβλίον εἰς τὴν θέσιν του, λυπούμενος μόνον, ὅτι ἡ τύχη τὸ εἶχε ρίψει εἰς τὰς χεῖρας τῆς Μαρίας δὲ Μαλεπέρ.

Ἡ βραωνία ἐδείκνυε μεγάλην δραστηριότητα εἰς σπανίας περιστάσεις, ὡς ἅπαντες οἱ ζήσαντες ἐν ὑπερβολικῇ ὀκνηρίᾳ. Παρεστάθη εἰς τὴν τακτοποίησιν τοῦ σπουδαστηρίου, καὶ μετεμόρφωσεν αὐτὸ εἰς εἶδος ἐργαστηρίου ζωγραφικῆς. Ἡ δὲ δεσποσύνη δὲ Μαλεπέρ παρευρίσκετο ἄδιαφοροῦν εἰς ὅλας ταύτας τὰς ἐτοιμασίας, ἐνδεδυμένη καὶ ἐστολισμένη ὡς εἶχε διατάξει ἡ μήτηρ της. Ἀλλ' ὅταν τὰ πάντα ἐγείναν ἐτοιμα ἔκκαμε τὴν παρατήρησιν εἰς τὴν μητέρα της, ὅτι δὲν ἦτο καιρὸς νὰ σχεδιάσω τὴν εἰκόνα της, διότι ἤρχιζεν ἤδη νὰ νυκτώνῃ.

— Πραγματικῶς, κόρη μου, εἶπεν εἶναι ἡ ὥρα τοῦ δεῖπνου· σήμανε παρακαλῶ νὰ ἐτοιμάσωσι τὰ πλᾶκούντια καὶ τὰ ὀπωρικά.

Ἡτοιμάσαν μικρὰν τράπεζαν μὲ διάφορα γλυκίσματα καὶ ὀπωρικά, δηλ. μικρὰ κίτρινα ροδάκινα, ἄθλια μὲν τὴν ὄψιν, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα ἐγὼ ἔφαγον μὲ πολλὴν ὀρεξίν ἐκαίνο τὸ ἐσπέρας. Ἡ καλὴ Βωναί τὰ ἐκαθάριζε ρίπτουσα αὐτὰ ἐντὸς οἴνου μὲ ζάχαριν, ἡ δὲ βαρόνη λαβοῦσα τεμάχια τινὰ ἐξ αὐτῶν διὰ τῆς χειρὸς της μοὶ προσέφερεν εἰπούσα μετὰ στεναγμοῦ. — Τοῦτο εἶναι τὸ μόνον προῖον τοῦ τόπου μας.

— Ἐγὼ τὸ εὗρισκω ἀξιόλογον, ἀπεκρίθην ἄνευ κολακείας.

— Εἴθε πολλὴ εὐγενής ! σὴ βεβαιῶ δέ, ὅτι ἤθελεν εἶσθαι ἀδύνατον νὰ τὰ φάγῃ τις, ἐὰν ἡ Βωναί δὲν τὰ κατεσκεύαζε μὲ οἶνον, ἀφαιρουσα τοιουτοτρόπως τὴν τοκχύτητα αὐτῶν. Εἶναι σπανία νέκ καὶ ἐπιτηδεῖα εἰς ὁποικνδήποτε ἐργασίαν. Ἐπεθύμουν νὰ τὴν ὑπανδρεύσω μὲ τινὰ χωρικόν, τὸν ὁποῖον ἤθελον συμπαραλάβει ὡς θαλαμηπόλον μου, καὶ τὸν ὁποῖον ἴσως ἤθελεν αὕτη ἐπὶ τέλους κκοτορθῶσαι νὰ μορφώσῃ, ἀλλὰ δὲν συγκατένευσε νὰ νυμφευθῇ ποτὲ ἓνα ἐκ τῶν ἀγροίκων τούτων !

— Μολοντοῦτο, κυρία, τοῦτο ἤθελον εἶσθαι μεγάλη τιμὴ δι' αὐτὴν ! εἶπεν ἡ δεσποσύνη δὲ Μαλεπέρ ἐξαπτομένη· οἱ χωρικοὶ οὗτοι εἰσὶν ἄνθρωποι ἐλεύθεροι, ἐνῷ αὕτη εἶναι τῆς δουλικῆς !

— ὦ ! Θεέ μου ! Τί λόγοι εἶναι οὗτοι ; ἀνέκραξεν

ὑπερηφάνως ἡ βαρόνη. Πόθεν ἐδιδάχθης τοιαύτας ἀνοήτους ἰδέας, κόρη μου ; Ἡξευρε, ὅτι διὰ τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς καὶ τῶν αἰσθημάτων της ἡ Βωναί ἀνυψώθη ὑπεράνω τῆς τάξεως, ἣν σὺ ἀποκαλεῖς δουλικήν· καὶ μάθε ἀκόμη ὅτι πραγματικῶς ἤθελεν ἐξευτελισθῇ, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἀγωγὴν, ὑπανδρευομένη ἓνα ἐκ τῶν εὐθῶν καὶ κακῶς ἀνατεθραμμένων τούτων χωρικῶν, οὗς ὀνομάζεις ἐλεύθερους.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἡ δεσποσύνη δὲ Μαλεπέρ κατερυθρίασε καὶ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν μὲ κατατεθορυδημένον κίνημα καὶ ὑπόκωπον ὀργήν. Ἐξεπλάγην, ὅτι μία ἀπλὴ ἀντιλογία τοσοῦτον τὴν κατετάραξεν, ἀλλ' οὐδὲν πλεότερον ἐνόησα. Καὶ ἔπρεπε ἐν τούτοις νὰ καταλάβω ὁποῖα ἄβυσσος μεταξὺ ἡμῶν ὑπῆρχεν, ἐνεκὰ τῆς ἀνατροφῆς, ἣν μόνη της ἐν τῷ κρυπτῷ ἔλαβεν. Ἐπρεπε ἀκόμη νὰ μὲ τρομάξωσιν αἱ ἀρχαὶ καὶ τὰ αἰσθηματὰ ἅπερ ἐνίστε ἐξέφραζε, καὶ νὰ προῖδω ποῦ ἤθελον ταῦτα τὴν παρασύρει. Ναί, ὦρεilon τότε νὰ ἀναχωρήσω διὰ παντὸς ἀπαρνούμενος τὴν μισητὴν καὶ πολυθέλητρον ταύτην κόρην· ἤθελον ἴσως τὴν σώσει ἀπὸ δυστυχίαν μεγάλην... Ἀλλ' ἔμεινα καὶ τὸ πεπρωμένον αὐτῆς ἐξεπληρώθη...

Δ'.

Ὁ Μαρκέσιος διεκόπη εἰς τοὺς λόγους τούτους, καὶ ὑψώσας τὰ βλέμματα πρὸς τὴν εἰκόνα, ἠένισε μελαγχολικῶς τὸ γοητευτικὸν ἐκεῖνο πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὅτι τὸν ἠκροάζετο μεδιῶν· μετὰ ταῦτα ἐπανέλαβεν. — Κατεκλείσθην εἰς τὸ προσωρινὸν ἐργαστήριόν μου, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐζωγράφισα τὴν εἰκόνα ταύτην...

— Ἐθεσας δὲ καὶ τὰ ἀρχικὰ γράμματα τοῦ ὀνόματός σου ! ἀνέκραξεν ὁ Γερουσάκ· ἰδοὺ ἐν Μ καὶ ἐν Ν κάτωθεν τῆς στεφάνης.

— Πῶς μετὰ τοσαύτης προσοχῆς ἐπαρατήρησας τὴν ἀνώνυμον ταύτην εἰκόνα ! ἐπανελάβεν ὁ Μαρκέσιος· δὲν εἶναι ὅμως μέγα πρᾶγμα.

— Ἀληθῶς ὅχι, ἐψιθύρισε μὲ τὴν συνήθη ἀπλότητά του ὁ ἀγαθὸς θεὸς μου.

— Μόνον ἀξία λόγου εἶναι, ἐξηκολούθησεν ὁ δὲ Χαρμπούερ, διὰ τὴν ἐντελὴ ὁμοιότητά της. Σ' ἀφίνω νὰ φαντασθῇ ; ἀκριβὲς μοι Θωμά, τί ὑπέφερεν ἡ ἀθλία μου καρδίκα κατὰ τὰς τέσσαρας ἐκεῖνας ἡμέρας, μὴ ἀποσπῶντος τὰ βλέμματά μου ἀπὸ τὸ περικαλλὲς ἐκεῖνο πρόσωπον, τὸ ὁποῖον μετὰ τοσαύτης ἐρωτικῆς περιπαθείας ἐζωγράφιζον. Αἱ

ὥραι τῆς ἐργασίας παρτείνοντο ἐπὶ πολὺ, διότι ἡ βαρωνὶς ἦτον ἀνυπόμονος νὰ ἴδῃ τὸ ἔργον μου τετελεσμένον· ἅμα ἐξύπνα, ἤρχετο εἰς τὸ σπουδα-
στήριον, ὅπου ἦν ἡδὴ, καὶ εἰδοποιεῖ τὴν θυ-
γατέρα της, ἣτις ἐνεφανίζετο πικρευθὺς ἐνδεδυ-
μένη ὡς βλέπετε αὐτήν. Εἰσῆρχετο δὲ βραδέως
καὶ καθεζομένη βήματά τινα μακράν μου ἠνώρθει
τὸ σῶμά της προσηλουσα ἐπ' ἐμοῦ τὸ λαμπρὸν
ἐκεῖνο μλέμμα της. Μετὰ ταῦτα σταυρῶνους τοὺς
ὥραίους βραχίονάς της ἔμενεν ἀκίνητος εἰς τὴν
θέσιν, ἣν τῇ προσδιώριζον. Τότε ἐγὼ ἐλάβανον
τὰς γραφίδας, ἐνῷ ἡ βαρωνὶς τῇ ἔλεγε μὲ κωμικὴν
ἀνυπομονησίαν. «Μειδιά, κόρη μου, μειδιά λοι-
πόν!» ἀλλ' αὕτη διέμενεν ἀγέρωχος καὶ σκυθρω-
πή· ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον ἔπειτα ἡ φναιογνω-
μία της ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῆς μετεβάλλετο, καὶ τὴν
ὥραίαν κεφαλὴν της κλίνουσα μὲ ἀκούσιον νωχέ-
λειαν, ἐδυθίζετο εἰς σιωπηλὸν βρεβασμὸν, ἐκ τοῦ
ὁποίου πολὺ ἐπρόσεχον μὴ τὴν ἀπασπᾶσω, ὡς
ἀποδίδοντας εἰς τοὺς χαρακτῆράς της τὴν φυσικὴν
αὐτῶν ἔκφρασιν· γλυκεῖα τότε φλόξ ἐξήρχετο ἐκ
τῶν δικυγῶν ὀφθαλμῶν της, καὶ κατὰ στιγμὰς
μὲ ἑθεώρει χωρὶς οὐδὲ αὐτὴ νὰ τὸ θέλῃ, μὲ τὸ
ἀγγελικὸν ἐκεῖνο μειδιάμα, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπέ-
θεσα ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς εἰκόνος. Δις ἡ τρίς κατὰ
τὴν διάρκειαν τῶν μακρῶν ἐργασιῶν ἔμεινα μόνος
μετ' αὐτῆς· ἀλλὰ τότε τὸ ὕφος αὐτῆς μετεβάλ-
λετο καὶ ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ ψυχρὰν
ἐπιφύλαξιν, ὅπως μὲ κάμῃ νὰ ἐννοήσω, ὅτι θὰ
τῇ ἀπήρεσκον, ἐὰν ἐτόλμων νὰ διακόψω τὴν σιω-
πὴν· μὲ τοιοῦτον ὅμως πάθος τὴν ἠγάπων, ὥστε
ἄπασαι αὗται αἱ ψυχραὶ ἐνδείξεις καὶ περιφρονή-
σεις οὐδόλως μὲ δυσηρέστουν· μάλιστα εἶχον τὴν
πεποίθησιν, ὅτι ὁ ἔρω μου καὶ αἱ περιποιήσεις
μου ἤθελον ἐπὶ τέλους μαλάξει τὴν ὑπερήφανον
ταύτην κόρην, καὶ συνέλαβον τὴν ιδέαν νὰ τὴν
νυμφευθῶ μὲ τὴν ἐλπίδα, ὡς ἔλεγεν ἡ μήτηρ της,
νὰ μεταβληθῇ.

Ὁ Βαρωνὸς ἠγνόει ὅτι ἐζωγράφιζον τὴν εἰκόνα
τῆς θυγατρὸς του, ἐπιθυμούσης τῆς βαρωνίδος νὰ
τῷ προετοιμάσῃ ἐκπληξίν τινα· δὲν ἦτο δὲ δύσ-
κολον νὰ κρύψωμεν τὸ μικρὸν τοῦτο μυστήριον,
διότι ἐνῷ ἐγὼ εἰργαζόμην, ἐκεῖνος ἐκυνήγει, τὸ δὲ
ἐσπέρας δὲν ἐφρόντιζε νὰ μανθάνῃ πῶς διήλθον
τὴν ἡμέραν. Ὅτε τὸ ἀριστοῦργημά μου ἐτελείωσε,
τὸ προσήρμωσα εἰς τὴν κωρονίδα, κρεμάσας αὐτὸ
ἀντικρὺ τοῦ ἀνακλιντρου ὅπου συνήθως μετὰ τὸν
δειπνὸν ὁ βαρωνὸς ἀνεπαύετο.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἡ

κυρία δὲ Μαλεπέρ, ἀφοῦ ἔκλεισε τὰ παράθυρα, ἤ-
ναψε τὸν κρεμαστὸν λύχνον καὶ τὰ ἐπὶ τῆς ἐσίας
κηρία, ἡ δὲ Βωανὰ εἶχεν ἀπεκδύσει τὸν κῆπον
διὰ νὰ σχηματίσῃ δι' ἀνθρώπων σύμπλεγμα ἐξ ἀρ-
χικῶν γραμμῶν, τὰ ὁποῖον καὶ ἔθεσεν ἄνωθεν
τῆς εἰκόνος· ἦσαν δὲ δύο Μ συμπεπλεγμένα εἰς
τὸ μέσον συμβολικῆς στεφάνης. Ἡ εὐφυὴς νέα
ἐνεθυμήθη, ὅτι ἐνομάζομαι Μάξιμος.

— Ἡ ἰδέα εἶναι λαμπρά, ἀνέκραξεν ἡ βαρωνὶς
ἐκ προθέσεως· παρατήρησον λοιπόν, κόρη μου, τὸ
σύμπλεγμα τοῦτο! . . .

— Εἶναι ἰδικόν μου, ἀντέκοψεν ἐκείνη ὡς ἵνα
δικηαρτυρηθῇ κατὰ τῆς ἐρμηνείας τῆς μητρὸς· τῇ
τὸ διπλοῦν τοῦτο Μ. σημαίνει Μαρία Μαλεπέρ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆρχετο ὁ βαρωνός,
ἡ δὲ βαρωνὶς προχωρήσασα πρὸς αὐτὸν τὸν ἔφερε
θριαμβεύουσα μέχρι τῆς θύρας τῆς αἰθούσης.

— Ἄ! ἀνεφώνησεν οὗτος βλέπων τὴν εἰκόνα
τῆς θυγατρὸς του, πόσον ὥραία εἰκὼν! ὁποῖα ὁ-
μοιότης! λαμπρὰ τῶνόντι!

— Καὶ δὲν ἐρωτᾷτε τίς εἶναι ὁ ζωγράφος;
εἶπεν ἡ βαρωνὶς μειδιῶσα, ἀφοῦ ἀπῆλauseν ὀλίγην
εὐχαρίστησιν διὰ τὴν ἐκπληξίν αὐτοῦ.

— Δίκαιον ἔχεις, φίλη μου· τῷ χρεωστῶ με-
γάλην εὐγνωμοσύνην, ἀπεκρίθη ὁ βαρωνός.

— Εὐρίσκεται ἐνώπιόν σας, ἀνέκραξεν ἡ βαρωνὶς
λαβούσά με ἐκ τῆς χειρὸς καὶ παρουσιάζουσα με
εἰς αὐτόν. Ἐκρύπτετο ἐκ μετριοφροσύνης.

— Λοιπὸν κάμνομεν ἀλλαγὴν, μ' εἶπεν ὁ γέρον
ἄρχων, ἐναγκαλισθεῖς με μετ' ἐγκαρδίου συγκι-
νήσεως· σοὶ δίδω τὸ πρωτότυπον καὶ μὲ ἀφίνεις
τὸ ἀντίτυπον.

Καὶ συγχρόνως στραφείς πρὸς τὴν δεοποσύνην
δὲ Μαλεπέρ ἐκινήθη νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα αὐτῆς,
ὅπως τὴν θέσῃ ἐντὸς τῆς ἰδικῆς μου, ἀλλ' ἐκείνη
ὀπισθοδρομήσασα ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ
κατέφυγεν ὀπισθεν τῆς μητρὸς της.

— ἔχετε τὸν λόγον μου, ἐπρόσθεσε μὲ σοβα-
ρώτερον τόνον ὁ βαρωνός, καὶ τοῦτο σὰς ἀρκεῖ.

Περὶ τὸ ἐσπέρας, ἐνῷ εἰδειπνῶμεν, ὁ βαρωνός
εἶπε πρὸς τὴν αὐζυγὸν του. — Αὖριον, φίλη μου,
εἶναι ἡ ἐπιτόπιος ἐορτὴ τοῦ ἁγίου Λαζάρου.

— Οὐτε τὸ ἐσυλλογίσθην κἀν, ἀπεκρίθη μετ'
ἀδιαφορίας ἡ βαρωνὶς.

— Ἦδὴ συνῆλθον πολλοὶ πανηγυρισταὶ προσέ-
θηκεν ὁ βαρωνός· ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ κυνήγιον
εἶδον ἄπειρον πλῆθος ἱππεμπέρων καὶ πλανοδιο-
πῶλων τρέχον πρὸς τὸ μέρος ὅπου γίνεται ἡ πανή-
γυρις. Ἄλλοτε ἦτο συνήθεια νὰ ἀρχίζῃ τὸν χορὸν ἡ

σύζυγος ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ ἄρχοντος μὲ νέον τινὰ χωρικόν, τὴν συνήθειαν ταύτην κατήγγησεν ἡ βαρωνίς· ἀλλ' ἡ θυγάτηρ μου τὴν εἰσήγαγε πάλιν τὸ παρελθόν· ἔτος, χορεύσασα, ὡς ἡ προμήτωρ τῆς με τοὺς χωρικούς. Ἐφέτος ὁμως τὰ πράγματα εἶναι ὅλως διάφορα. Αὐριον θὰ καταβῶμεν εἰς τὸ χωρίον μόνον διὰ νὰ ἀκούσωμεν τὴν λειτουργίαν...

— Πῶς, πάτερ μου, διέκοψεν ἡ δεσποσύνη δὲ Μαλεπὲρ προφανῶς δυσανασχετοῦσα, δὲν θὰ παρευρεθῶμεν καὶ εἰς τὰ παιγνίδια;

— Ὅχι, ὅχι, κόρη μου, ἀπεκρίθη ἀποφασιστικῶς· οἱ καιροὶ μετεβλήθησαν· δὲν δύνασθε νὰ παρευρεθῆτε εἰς μέρος, ἐνθα ἴσως δὲν ἤθελον σὺς προσφέρει τὸ ἀνῆκον σέβας.

— Μήπως λυπήσῃ, ὅτι θέλεις στερηθῇ τὴν χορόν τους! ἐπρόσθεσε μετ' ἐπιεικοῦς ἐπιπλήξεως ἡ βαρωνίς· ὡραῖοι χορευταὶ μὰ τὸν Θεόν! ἕνας σωρὸς ἐκεῖ παλαιοχωρικῶν καθίδρων, καὶ ἐνδεδუმένων μὲ μάλλινον πράσινον φόρεμα, ὡς ἐν καρδίᾳ χειμῶνος, μὲ βρακίᾳ κοντὰ, κέλτσας χονδράς καὶ χονδρά ὑποδήματα.

— Ἀ! μητέρα μου, τί σημαίνει ἡ ἐνδυμασία; ἀνέκραξεν ἡ δεσποσύνη δὲ Μαλεπὲρ, καταστέλλουσα τὴν ἀγανάκτησίν της. Εἶναι ἀληθές, ὅτι κατὰ τοῦτο μόνον διαφέρουσιν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, ἀφ' ἐτέρου ὁμως εὐχαρίστως δύναται τις νὰ ὑποφέρῃ τὴν συνκυστροφὴν των, διότι ἡ ἀπλότης αὐτῶν εἶναι προκριτοτέρα τῶν ἰδικῶν μας ἐπιτηδεύσεων περὶ τὴν εὐγένειαν.

— Εἰλικρινῶς δὲν λέγω ὅχι! διέκοψεν ἡ βαρωνίς μὲ μικρὸν κάγχασμα γέλωτος.

— Ὁ δὲ νικητὴς τοῦ ἀγῶνος, εἶπον ἐγὼ τότε πρὸς τὸν βραῶνον ἀνχμνητθεὶς τὴν κυανὴν ταινίαν, δὲν θὰ λάβῃ τὸ βραβεῖον ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς δεσποσύνης δὲ Μαλεπέρ;

— Ὅθ' ἔλθῃ ἐδῶ ὁ ἴδιος νὰ τὸ λάβῃ, ἀφοῦ τελειώσωσι τὰ παιγνίδια, ἀπεκρίθη ὁ γέρον ἐυγενής· ἡ βαρωνίς θελεῖ δεχθῆ αὐτὸν καὶ τοὺς συνεταίρους του κάτω εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἡ περιποίησις αὐτῆς δὲν πιστεύω νὰ φέρῃ κακὸν ἀποτέλεσμα.

Καὶ ἐγερθεὶς προσέφερε τὴν χεῖρά του εἰς τὴν σύζυγόν του ἵνα μεταβῶσιν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἐγὼ δὲ μείνας ὀπίσω ὀλίγον μετὰ τῆς δεσποσύνης δὲ Μαλεπέρ τὴν εἶπον σιγανὰ καὶ ὅλως τρέμων. — Αὐριον ἡ μήτηρ σὺς θέλει σὺς διακονῶσαι, ὅτι ἀπεφασίσθη... ἡ εὐτυχία μου κρέμαται ἐκ τῆς ἀποκρίσεώς σου· διότι τότε θέλω λογισθῇ ἐυδαίμων, ὅταν ἐπιτύχω τὴν πλήρη συγκατάθεσίν σου...

— Πῶς! τοσοῦτον ὀγλίγωρα! ὑπεψήφισεν αὐτὴ ἀτενίσασά με ἀσκαρδαμυκτὶ καὶ ἐν βῆμα ὀπισθοποροῦσα.

— Ὡ! σύγγνωθι! σύγγνωθι! τῇ ἀπεκρίθην ἐκτὸς ἑμαυτοῦ, ὁ ὑπέρμετρος ἔρω μου μὲ διακαίονει...

— Καὶ ἤθελετε μὲ νυμφευθῇ ἄνδρ. τῆς συγκαταθέσεώς μου, ἐπανελάβεν αὐτὴ ψυχρῶς.

Εἰς ἀπάντησιν ἐκίνησα μόνον τὴν κεφαλὴν θεωρῶν αὐτὴν περιπαθῶς καὶ ἀπηλπισμένως.

— Ἀ! ἐρώνησε παροξυνθεῖσα, ἔως ἐκεῖ ἤθελετε προχωρήσει! καλὰ λοιπόν! θὰ ἰδῶμεν!...

Τὴν ἐπαύριον τὸ πρωτὶ ἦλθεν ἡ Βωαναὶ καὶ μὲ εἰδοποίησεν, ὅτι ἦτο καιρὸς διὰ τὴν ἐκκλησίαν. Εὗρον τὴν βαρωνίδα ἐξολισμένην ὡς δι' ἐκκλησίαν βασιλείως, φέρουσαν μεταξίνον ἰνδικὴν ἐσθῆτα καὶ τρεῖς πτερὰ λευκὰ εἰς τὴν κόμην της· ἡ δὲ δεσποσύνη δὲ Μαλεπέρ ἦτο ὡσαύτως ἐνδεδυμένη, ἀλλ' ἀπλῶς, φοροῦσα ἐσθῆτα μὲ γρχιμάς καὶ μικρὸν ψάθινον σκιαδίον, τοῦ ὁποίου αἱ μακραὶ ταινίαι ἐκυμάτιζον ἐπὶ τῶν ὤμων της. — Ὅταν ἐπλησίασα ὅπως τὴν χαιρετήσω, αὕτη ἐστράφη πρὸς ἐμὲ καὶ μοι ἀνταπέδωκε τὸν χαιρετισμὸν μὲ ὕφος ὅλως ἀδιάφορον καὶ ἀφηρημένον, ἀπολιθωτὴν με, διότι δὲν ἐνόμιζον τοῖλάχιστον νὰ εὗρῶ αὐτὴν τόσον ἥσυχον. Ἡ βαρωνίς μ' ἔκχευε νεῦμα συνεννοήσεως λέγουσά μοι χαμηλῇ τῇ φωνῇ. — Δὲν τῇ ἀνέφερον ἀκόμη τίποτε· ἔχομεν ὁμως καιρόν. Ἄς ἀναχωρήσωμεν.

Ἡ εἰς τὸ χωρίον ἄγουσα ὁδὸς ἦτο ἀληθὴς κλίμαξ πέτρινος. Ἡ κυρία δὲ Μαλεπέρ τὴν διέβη ἐπὶ φορείου, ὁ βαρῶνος ὠδήγει τὴν θυγατέρα του καὶ ἐγὼ μετ' αὐτῶν. Ὅλοι οἱ ὑπηρέται καὶ ὑπηρέτριαι τῆς οἰκίας τοὺς ἠκολούθουν, ἐπὶ κεφαλῇ δὲ αὐτῶν ἐβάδιζον ἡ Βωαναὶ καὶ ὁ ἀγροφύλαξ.

Ἡ ἐκκλησία ἦτο πλήρης· οἱ χωρικοὶ ἐνδεδυμένοι τὰ εορτάσιμά των ἐσχημάτιζον θορυβώδεις κύκλους, πέριξ τῶν σκιαζόντων τὴν πλατεῖαν δένδρων. Παρατήρησα, ὅτι οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν νέων χωρικῶν ἔφερον εἰς τὰς κομμοδόχους τοῦ ἐνδύματός των καὶ εἰς τοὺς πόλους αὐτῶν ἄκρον ταινίας ἐθνικοῦ χρώματος, ὡς ἔλεγον τότε. Ἐμφανισθέντος δὲ τοῦ βραῶνου καὶ τῆς οἰκογενείας του ὅλων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς αὐτοὺς καὶ σιγῇ ἐβασίλευσεν. Οἱ κύκλοι διελύθησαν, ὅπως ἀφῆσιν εἰς ἡμᾶς διόδον, χωρὶς κανεὶς ἐξ αὐτῶν νὰ χαιρετήσῃ, ἐκτὸς μόνον τινὲς γέροντες. Εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐνοριακὴν ἐκκλησίαν ὑπῆρχεν ἀκόμη τὸ σύμβολον τῶν ἀρχόντων μ' ὅλην τὴν γεωστί

προσβολήν κατὰ τῶν δικαιωμάτων τῆς εὐγενείας.

Ἦτο δὲ τοῦτο ἔδρα ἐκ ξύλου δρυὸς θαυμασίας ἐργασίας ὑψηλὴ καὶ κεκοσμημένη μὲ λαμπρὰ ἀνάγλυφα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐβλεπέ τις τὸ ὑπερήφανον ἔμβλημα πᾶν δὲ Μαλεπὲρ φέρον τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν εἰς ἐπαρχικὴν διάλεκτον, «Οὐδεὶς, πλὴν ἐνός». Ἄμα εἰσῆλθον εἰς τὸ προαύλιον ἐντύπωσιν μ' ἔκαμιν εἰκὼν τις κεντημένη, ἣτις εὕρισκετο πλησίον ἐνός ἐκ τῶν κίωνων τῆς ἐκκλησίας. Ἦτο δὲ ἀνάθημα παριστάνον, ἂν καὶ ἀτελῶς, ἐπικηδεῖον λειτανίαν, ταλουμένην εἰς τὸ στενὸν δὲ Μαλεπέρ. Τὸ φέρετρον ἔκειτο εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βράχου, ἐνῶ δ' ἱερεὺς ἔτεινε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν θεωρῶν τὴν νέαν νεκράν, ἣτις ἀνεσῆκονε τὸ σάβανόν της. Ἡ κυρία δὲ Μαλπὲρ ἰδοῦσά με ἔχοντα τοὺς ὀφθαλμούς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς ἀπλουστάτης ἐργασίας μὲ εἶπεν ἀτενίζουσα τὴν θυγατέρα της μὲ ἀκούσιον κίνημα ἀγάπης καὶ εὐαισθησίας.

— Ὀλίγον ἔλειψε νὰ μοῦ τὴν θάψωσι ζῶσαν!

— Ἀλλ' ὁ Θεὸς σὰς τὴν ἀπέδωκεν ὥς ἐκ θαύματος, τὴν ἀπεκρίθη συγκινηθεὶς διὰ τὴν αὐθόρμητον ἔκφρασιν αὐτῆς· ἀναμφιβόλως δὲ διὰ τοῦτο ἀνεθέσαστε τὴν εἰκόνα ταύτην;...

Ναί, μὲ διέκοψε, τὴν ἐκέντησα μὲ τὰς ἰδίας μου χεῖρας, ἐργασθεῖσα ἐν ἔτει.

Ὁ βαρῶνος προχωρήσας ἐκάθισεν εἰς τὴν πρωτοκαθεδρίαν μεταξὺ τῆς συζύγου καὶ τῆς θυγατρὸς του, πλησίον τῆς ὁποίας ἐπροσκάλεσε καὶ ἐμὲ νὰ λάβω θέσιν, οἱ δὲ ἄνθρωποι τῆς οἰκίας ἐγονυπέτησαν ὀλίγον χαμηλότερα εἰς τὸ ἄκρον τοῦ τάπητος, σχηματίζοντες οὕτως ὅλοι ὁμοῦ ἴδιον κύκλον μεταξὺ τοῦ ἁγιαστηρίου καὶ τοῦ προαυλίου, ὅπου πλῆθος χωρικῶν συνεθλίβετο. Ἡ παρουσία μας ὅμως ἐπροξένησε ταραχὴν μεταξὺ τοῦ πλήθους τούτου· διότι ὅτε ἡ βαρωνὶς διήλθε τὴν ἐκκλησίαν ὑπερήφανος καὶ μειδιῶσα κυματοῦσα τὰ πτερὰ τῆς κεφαλῆς της, ἀπάντων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς αὐτὴν μὲ κακεντρέχειν τινα περιέργειαν καὶ ἐχθροπάθειαν φανεράν γενομένην ὅτε ἐλάμβωμεν θέσιν ἐπὶ τῆς ἔδρας. Ψιθυρισμοὶ δὲ τινῶν ἠκούσθησαν μὴ σεβασθέντων μηδὲ τὴν ιερότητα τοῦ μέρους. Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἐνδείξιν ἡ κυρία δὲ Μαλπὲρ, ἣτις ἀνεγίνωσκεν ἡσύχως τὴν σύνοψιν της, ἀνύψωσεν ἐκπληκτος τὴν κεφαλὴν εἰποῦσα πρὸς τὴν θυγατέρα της. — Τί ζητοῦν λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι;

— Νὰ προσευχηθῶμεν ὅλοι ὁμοῦ εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν ἀπεκρίθη ἐκείνη ἐνθουσιωδῶς.

Ὁ βαρῶνος ἐστράφη ὡχρὸς μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην καὶ παρατηρῶν περὶ αὐτὸν μὲ βδέλυμα ὀργισμένον· εὐτυχῶς ὅμως δὲν διήρκεσε τοῦτο πολὺ, παρουσιασθέντος τοῦ ἱερέως μετὰ τῶν κληρικῶν του. Πάντες δὲ τότε ἐγονυπέτησαν πρὸς τὸ κάτω μέρος τῆς ἐκκλησίας· τινὲς μόνον ἐπροχώρησαν ἐν καλῇ τάξει μέχρι τοῦ ἁγιαστηρίου καὶ ἀφοῦ ἔκαμον μίαν γονυκλίσιαν, ἐστάθησαν ὀρθοὶ ἀντικρυ τῆς ἔδρας.

— Πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, μὲ εἶπε χαμηλοφώνως ὁ βαρῶνος, ὁ ἀθθάτος ἡ τὸ πρωτοπαλῆκαρο τῆς νεολαίας καὶ οἱ συνεταῖροι αὐτοῦ κατέχουν τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τὴν θέσιν ταύτην.

Τὸ πρωτοπαλήκαρον καὶ ἡ ἀκολουθία του ἔφερον φύλλα γλῆς εἰς τὸ σκιάδιόν των καὶ ταῖνιν δεδεμένην ἀπὸ δεξιῶν πρὸς ἀριστερά ἐπὶ τῆς μαλλίνης ἐσθῆτος, τῆς τόσον ἀντιπαθητικῆς εἰς τὴν βαρωνίδα. Οἱ χωρικοὶ οὗτοι ἦσαν εὐρωστοὶ ἄνδρες ἡλιοκαυμένοι καὶ τὸ σχῆμα ἀθλητικὸν ἔχοντες· πρὸ πάντων ὁ ἀθθάτος παρίστανε τὸν λαμπρὸν τύπον τῆς σωματικῆς ῥώμης· εἶχε τὸ ἀνάστημα κολοσσαῖον καὶ τοὺς χαρακτῆρας ἐντελεῖς, ἀναμνηνῆσκοντας τὴν ὠραίαν κεφαλὴν ἀρχαίου ἀθλητοῦ. Ἡ ἐνδυμασία ὅμως τούτου διέφερε τῆς τῶν ἄλλων· ἔφερε κάλτσας ἐκ δέρματος κιτρίνου ἀντὶ μαλλίνας καὶ ἐπανωφόριον ἐξ ἐκλεκτοῦ ὑφάσματος. Ἐπαρτήρησα ταῦτα συγκεχυμένως πῶς, κατεχόμενος ἀπὸ ἀνησυχίαν αὐξανομένην καθ' ὅσον ἐπλησίαζεν ἡ στιγμή τῆς δημοσίας διακηρύξεως τῶν ἀρξάρχωνων μας. Ἡ βαρόνη ἔστρεφεν ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν τὰ βλέμματά της πρὸς ἐμὲ ὅπως κατὰ τινα τρόπον μὲ ἐνθάρρυνῃ καὶ μὲ συγχαρῇ διὰ τὴν εὐτυχίαν μου, πεπεισμένη οὖσα περὶ τῆς συγκαταθέσεως τῆς θυγατρὸς της, ἐνῶ οὔτε κἀν, εἶχε προδιαθέσει αὐτήν. Ἐπὶ τέλους ὁ ἱερεὺς διεθυμύνη κρατῶν χάρτην τινα πρὸς τὴν ἁγίαν τράπεζαν καὶ ἀνέγνω ὑψηλὴ τῇ φωνῇ ἐν τῷ μέσῳ σιωπῆς βαθείας τὰ ἐξῆς· «Ἀρξάβωνίζεται ὁ ἐξοχώτατος καὶ ἐκλαμπρότατος ἄρχων Μάξιμος δὲ Μονβίλ, κόμης δὲ Χαμποῦερ μετὰ τῆς ὑψηλοτάτης δεσποσύνης Μαγδαλινῆς Μαρίας δὲ Μα'επέρ κτλ.»

Εἰς τὴν ἐπιφώνησιν ταύτην τῶν τίτλων τῆς εὐγενείας ψιθυρισμὸς ἀγανακτήσεως ἠγέρθη μετὰ τῶν παρευρισκομένων, ὅστις ὅμως πάραυτα κατέπαυσεν. Ἐγὼ δὲ μετὰ ψυχικῆς ἀγωνίας ἐθεώρουν τὴν δεσποσύνην δὲ Μαλπὲρ, ἣτις κάτωχρος καὶ ἀκίνητος ἴστατο μόνον δὲ αἱ τρέμουνσαι αὐτῆς χεῖρες ἐδήλουν τὴν ἣν ἐπροσπάθει νὰ καταστείλῃ ταραχὴν.

— Σύνελθε, κόρη μου, τῇ εἶπεν εὐμενῶς ἡ βαρόνη· δὲν βλέπω τὸν λόγον διατί νὰ ἐκπλήττεσαι καὶ νὰ λυπησαι.

— Εἶμαι ἡσυχος, κυρία, ἀπεκρίθη μὲ ἡλλοιωμένην φωνὴν καὶ ἀποστρέφουσα τὴν κεφαλὴν.

Οὐδὲν πλείότερον παρετήρησα, οὐδὲν εἶδον· ἐνῷ ἐκ τῶν ὅσα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διέτρεξαν ἔπρεπε νὰ φωτισθῇ καὶ καταλάβω, ὅτι εἶχον ἀντιζήλόν τινα. Ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ θεία λειτουργία ὁ βαρῶνος παραμερίσας, ὅπως προῶν ἐγὼ πρῶτος, μοι εἶπεν·—Τώρα ὅτε ἔγεινε γνωστὸς πλέον ὁ ἀρβανῶν, προχωρήσατε ἐμπρός, κύριε κόμη, καὶ προσφέρετε τὸν βραχιόνα εἰς τὴν μνηστὴν σας.

Ἐπλησίασα, πάλλιν τὴν καρδίαν, τὴν δεσποσύνην δὲ Μαλεπέρ, ἥτις ἐστηρίχθη χωρὶς νὰ διδάσῃ ἐπὶ τοῦ βραχιονός μου καὶ ἐξήλθομεν οὕτω τῆς ἐκκλησίας. Τὸ πλῆθος ἤδη ἦτο συνηγμένον ἔξω καὶ ἀνέμενεν ἡμᾶς. Τὸ μικρὸν ἀπόσπασμα, τοῦ ὁποίου ἀρχηγὸς ἦτον ὁ ἀββάτος μᾶς ἐπλησίασε, καὶ ἐκεῖνος ἀφαιρῶν τὸ σκιάδιόν του ἀπυθύνθη εἰς ἐπαρχιακὴν διάλεκτον πρὸς τὸν βαρῶνον.

— Τί λέγει; ἠρώτησεν ἡ κυρία δὲ Μαλεπέρ εἰς τὸ οὖς τῆς θυγατρὸς της.

— Μᾶς παρκαλεῖ νὰ παρευρεθῶμεν εἰς τὰ παιγνίδια, ἀπεκρίθη ἐκείνη ψυχρῶς.

— Εὐχαρίστως, ἀλλὰ μακρόθεν, ἐπανέλαθεν ἡ βαρόνη. Διέταξα νὰ θέσουν καθέδρας πρὸς τὸ μέρος τῆς γεφύρας, ὁπόθεν δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν κάλιστα. Ἐντούτοις πρέπει νὰ προσκαλέσωμεν αὐτὸ τὸ παλληκάριον μετὰ τῶν συντρόφων του νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὸ μέγαρον διὰ νὰ πῶσιν ἐν ποτήριον οἴνου καὶ λάβωσι τὴν ταινίαν, τὴν ὁποίαν ἐκέντησας. Θεωρῶ περιττὸν νὰ ἐξηγηθῇ Γαλλιστί, διότι δὲν θὰ με ἐνοήσωσιν. Ὁμίλητον σὺ, κόρη μου, ἐρμήνευσέ τα εἰς ἐπαρχιακὴν γλῶσσαν.

— Ὁ πατὴρ μου τοὺς εἰδοποίησεν ἤδη ὅτι θὰ τοὺς ὑπαδεχθῇ τὸ ἐσπέρας, ἀπεκρίθη αὐτὴ.

— Λοιπὸν, ἃς ἐξέλθωμεν, ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον τοῦ ὄχλου τούτου, καθότι εὐρίσκομαι εἰς μεγίστην στενοχωρίαν, ἀνέκραξεν ἡ βαρόνη εἰσερχομένη ἐν τῷ φορείῳ της.

Καὶ τῶνόντι τὸ πλῆθος μᾶς συνέβριβε μὲ τρόπον δυσάρεστον καὶ σχεδὸν αὐθάδη, μὴ ἀφίνον διόδον νὰ διέλθωμεν, ἀλλ' αἰτία ἄλλη ἀνησυχίας δὲν ὑπῆρχε. — Θὰ προχωρήσω ἐγὼ πρῶτος, μοι εἶπεν ὁ Βαρῶνος, ὑμεῖς ὀδηγήσατε τὴν θυγατέρα μου.

Ἐλαβον τότε τὴν χεῖρα τῆς δεσποσύνης δὲ Μαλεπέρ, ἵνα διέλθωμεν μετὰ τοῦ πλῆθους· ἀλλ'

αὕτη ἀποτόμως ἀποσύρασα αὐτὴν ἐστράφη πρὸς τὸν ἀββάτον, ὡς ἵνα τεθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτοῦ, εἰπούσα [αὐτῷ]. — Πανατέλ, διέλθε πρὸς τὰ ἐμπρός! . . .

Ὁ κολοσσὸς ὑπήκουσε, καὶ διασχίσας τὸ πλῆθος ὠθῶν καὶ ὠθούμενος, μᾶς ἤνοιξε διόδον. Ὅτε δὲ ἐξήλθομεν τῆς πλατείας ἔκαμεν οὗτος μεταβολὴν χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν καὶ ἐπέστρεψε πρὸς ἐντάμωσιν τῶν συντρόφων του.

Ἐπροχωρήσαμεν δὲ πρὸς τὸν πύργον σιωπῶντες, τῆς δεσποσύνης δὲ Μαλεπέρ προπορευομένης ἡμῶν, καὶ τοῦ βαρῶνου κατῆφους καὶ τεταραγμένου βαδίζοντος πλησίον μου.

— Εἶδατε, μοι εἶπε τέλος, εἶδατε τὸν τρόπον τούτων τῶν ἀνθρώπων! . . . ὀλίγον ἔλειψε νὰ μᾶς ἐξυβρίσωσιν. . . τίς ἤξεύρει ἕως ποῦ θὰ καταντήσωσι τὰ πράγματα! . . . Πρέπει ἀφενύκτως νὰ λάβῃ τὰ μέτρα τοῦ ὁ βασιλεὺς, ἀλλέως οἱ εὐγενεῖς του εἶναι ἐκτεθειμένοι νὰ συγκρουσθῶσι μετὰ τῶν χωρικῶν. . . Ἐγὼ ὅμως θὰ ἀσφαλισθῇ δὲν θὰ καταβῶμεν πλέον εἰς τὸ χωρίον.

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι τῆς γνώμης σας, διέκοψεν ἡ βαρόνη προκύπτουσα ἔξω τοῦ φορείου· ἃς μείνωμεν εἰς τὸν οἶκόν μας καὶ ὑπανδρεύομεν τὴν θυγατέρα μας εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ πύργου. Ἐμάθετε δὲ καὶ ἐν ἄλλο νέον ἀκόμη κύριοι; ἡ Βασιλίσκη ἤκουσεν ὀπισθὲν της νὰ λέγωσιν, ὅτι εἰς τὰς ἄλλας ἐνορίας ἐβρίψαν τὰς ἐδρας τῶν εὐγενῶν! ἴσως καὶ σεῖς, βαρῶνε θέλετε ἀναγκασθῇ νὰ πάρητε τὴν ἰδικὴν σας. . .

— Ποτέ! ἀνέκραξεν ἐκεῖνος· ἀρκεῖ ὅτι ἀδιστάκτως παρητήθην ὠφελίμων δικαιωμάτων ἀποφορῶν ἀγοραίων ἀγρονομίων, ἐπωνίων καὶ ἄλλων, τὰ ὅποια πάντα κατηργήθησαν· δὲν θέλω ὅμως ἐγκαταλείψαι τοιοῦτοτρόπως τὰ τιμητικὰ δικαιώματα, τὰ ὅποια μόνη ἡ βία δύναται νὰ μοῦ ἀφαιρέσῃ

Μετὰ τὴν εἰς τὸν πύργον ἐπιστροφὴν ἐπροσπάθησα νὰ ὀμιλήσω εἰς τὴν δεσποσύνην δὲ Μαλεπέρ· ἀλλ' αὕτη ἀπέφευγε τὴν συνδιάλεξιν ταύτην μὲ πολλὴν ἐπιτηδειότητα καὶ ἐπιμονὴν, ἕως οὗ μετὰ τὸ γεῦμα κατάρθωσα νὰ τὴν πλησιάσω καθ' ἡν στιγμὴν κατεβαίνομεν εἰς τὸν κήπον.

— Λοιπὸν, δεσποσύνη, δὲν ἐπιθυμεῖτε τὴν εὐτυχίαν μου! . . . τῇ εἶπον περιλύπως. Ἀλλοίμονον! τί νὰ κάμω διὰ νὰ σὰς συγκινήσω; . . . διὰ ποίου τρόπου νὰ κατασταθῇ ἄξιος τῆς ἐκλογῆς ὑμῶν; . . . Ἐὰν ἐννοοῦσατε τὴν ὑπερβολικὴν ἀγάπην μου, ἀμέσως ἤθελεν ἡ καρδία σας ἀποφασίσαι. . . Καὶ ἐπειδὴ ἐσπευδε τὸ βῆμα χωρὶς νὰ μ' ἀποκριθῇ

ἐπρόσθεσα. — Συγκατανεύσατε τουλάχιστον νὰ σὰς ἐκφράσω ὅ,τι αἰσθάνομαι, καὶ δύνασθε νὰ μοὶ δώσητε ἀκρόασιν, ἀφοῦ πλέον λογιζομαι μνηστὴρ σας. . .

— Εἰπέτε μᾶλλον σύζυγος! (érouseur) μὲ δέχοφε μὲ τόνον πικροτάτης εἰρωνείας.

Ἐνθυμήθην τότε τὴν Νέαν Ἐλοιζαν καὶ τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, ἐν ἣ ἡ ἀνότης καὶ φιλήδονος θυγάτηρ τοῦ βαρῶνου δ' Ἐτάνζ, ἀποκαλεῖ οὕτω δύο μνηστῆρας, τοὺς ὁποίους κατεφρόνει. Νέα δὲ ὑποψία διεπέρασε τὸν νοῦν μου καὶ ἀνέκραξα παραφερθεῖς ὑπὸ προκασιθήματος μανιώδους ζηλοτυπίας. — Τίς εἶναι λοιπόν, ὁ Σαιντ Πρὲ, διὰ τὸν ὁποῖον οὕτω μὲ θυσιάζεις;

— Ἐντὸς ὀλίγου θέλετε τὸν μάθει! μ' ἀπεκρίθη εὐτόλμως, καὶ διευθύνθη, χωρὶς νὰ προσθέσῃ ἄλλην λέξιν πρὸς τὸν κήπον.

Ὁμολογῶ, ὅτι ἡ ἰδέα τοῦ νὰ παραιτηθῶ αὐτῆς οὔτε κἀν ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν μου, διότι σφοδρότατος καὶ ἐγωϊστικώτατος ἦτον ὁ ἔρωσ μου, ὥστε ἤμην ἐτοιμος νὰ τὴν διαμορφοθήσω πρὸς πάντα ἄλλον εὐτυχῇ ἐραστήν. Ἀπεφάσισα δὲ χωρὶς νὰ φρονηθῶ τίποτε νὰ ὁμιλήσω εἰς τὸν βαρῶνον τὸ αὐτὸ ἐσπέρας, διότι τὸ ἐξάπτων με πάθος οὐδεμίαν ἀναβολὴν ἐπεδέχετο καὶ περίσκεψιν δὲν ἔμενεν ἄλλο παρὰ νὰ συντάξωμεν τὸ συμβόλαιον τὴν ἐπαύριον καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας νὰ τὴν νυμφευθῶ. Ἐσχεδιάζον ὅλα ταῦτα καθήμενος πλησίον τῆς βαρόνης παρὰ τὴν γέφυραν, ὁπόθεν ἐβλέπομεν ὅ,τι συνέβαιναν ἐπὶ τῇ πλατείᾳ. Τὸ θέαμα ἦτο συγκεχυμένον τὸ πλῆθος ἐπεσωρεύετο πέριξ περιφράγματος, σχηματισθέντος διὰ σχολίων καὶ πασσάλων ἐμπηγμένων εἰς τὴν γῆν καὶ εἰς μὲν τὸ ἕν ἄκρον ὑπῆρχεν ἰσὸς φέρων τὸ ἐκ κασαιτέρου ἄγγειον λάμπον ὥς μεγαλοπρεπῆς καθρέπτῃς, εἰς δὲ τὸ ἕτερον τύμπανον καὶ σάμβαλον, ἀποτελοῦντα τὴν μᾶλλον κηκόχον καὶ παράτονον μουσικὴν.

Ἡ δεσποσύνη δὲ Μαλεπὲρ, καθημένη πλησίον τῆς μητρὸς τῆς δὲν ἀπέσπα τὰ βλέμματά της ἐκ τῆς σκηνῆς ταύτης, ἐνῶ ἐγὼ μὲ ἀνέκφραστον αἰσθημα ἔρωτος, λύπης, ζοφεράς ζηλοτυπίας τὴν παρετήρουν ἡ φυσιογνωμία της, ἡ πυρετώδης ἐξέφραξις τοῦ προσώπου της ἐπρόδιδον τὴν κρυφίαν ταραχὴν της, ἃν καὶ ἐπροσποιεῖτο ἥθος ἡσυχον καὶ σταθερόν.

Προσέξατε λοιπόν, κύριε, μὲ εἶπεν ἡ βαρωνίς θὰ ἀρχίσωσι τὰ πικρινίδι τῶρα.

Δύο ἄνδρες σχεδὸν γυμνοὶ ἐπάλαισκαν, ἐκ τῶν

ὁποίων ὁ εἷς νικηθεὶς ἀπεσύρθη ἐν σιωπῇ, ὁ δὲ ἕτερος μείνας ὀρθίος ἐπερίμενεν ἄλλον ἀνταγωνιστὴν, ὅστις ἔμεινε καὶ αὐτὸς κύριος τοῦ πεδίου, καὶ τὸν ὁποῖον ἄλλος ἀθλητὴς μετὰ ταῦτα ἐνίκησεν. Ἐπὶ μίαν ὥραν οἱ ἀθληταὶ διεδέχθησαν ἀλλήλους κυλισθέντες εἰς τὸν κονιορτὸν, συνοδευόμενοι μὲ τὰς φωνὰς τοῦ λαοῦ, ὅστις τοὺς ὑπεδέχετο ἢ μὲ ζωκραυγὰς ἢ μὲ συριγμοὺς ὡς εἰς ἑκαστον ἤρμαζεν.

Ἡ βαρόνης ἐπὶ τέλους ἐστράφη καὶ εἶπεν. — Ἄ! τοῦτο κατανατᾷ μονότονον, πρὸ πάντων! μάλιστα διότι ἡξέυρομεν τίς θὰ ἦναι ὁ νικητὴς ὁ ἀβιάτος θὰ καταβάλλῃ πάντας ὡς τὸ παρελθὸν ἔτος.

— Εἶναι ὑπερφυσικῆς ἰσχύος καὶ καλὸς λαθροθήρας ἐπρόσθεσεν ὁ βαρῶνος· ἐάν ἦτον ἐγγώριος ἤθελον τῷ προσφέρει τὸ δικαίωμα τῆς διαδοχῆς τοῦ ἀγροφύλακος μου καὶ μικρὰν δενδροτομίαν εἰς τὸ δάσος μου διὰ νὰ οἰκονομῇ τὰς ἀνάγκας του.

— Ὡ ἐπ'ἀνέλαβεν ἡ κυρία δὲ Μαλεπὲρ μετὰ τινα σιγὴν, ἡ πυγμαχία αὕτη μοὶ κάμνει κηκόν. Ἐλθετε νὰ κάμωμεν ἕνα γύρον εἰς τὸν κήπον.

Ἀνέφερον προηγουμένως ὅτι ὁ ἀνὴρ ἐκείτο ἐπὶ τινος ἀναχώματος, περικυκλουμένου ἀπὸ ζυγίφυτα, μετὰξὺ τῶν ὁποίων ἐφαίνοντο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ δρομίσκοι περιστοιχιζόμενοι ἀπὸ πύξους. Ὁ μικροσκοπικὸς βαθυλῶνις οὗτος κήπος ἐξετείνετο ἔμπροσθεν τοῦ φρουρίου. Εἰς μίαν δὲ γωνίαν τοῦ νεοκτισθέντος μέρους, τὸ ὁποῖον ὀλόκληρον κατῴκει ἡ βαρόνη ὑπῆρχε πυργίσκος ὅστις ἐξεῖχεν ἄνω τοῦ ὀχυρώματος, καὶ ἐδέσποζε κρημνοὺς, τῶν ὁποίων τὰ ἀεικλή βάρη ἦσαν εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιφάνειαν τῆς πεδιάδος. Ὁ μικρὸς οὗτος πύργος ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν ἀρχαῖον χρόνον σκοπιὰ, διότι ὅταν συνέβαινε ταραχὴ τις εἰς τὸν τύπον ἐτίθετο εἰς τὸ οἰκημάτιον, τὸ κείμενον εἰς τὴν κορυφὴν, σκοπὸς διὰ νὰ ἀνηγγέλῃ τὴν προσέγγισιν τοῦ ἐχθροῦ. Ἀργότερα δὲ τὸ οἰκημάτιον τοῦ σκαποῦ ἀντικατεστάθη διὰ μιᾶς στέγης μαλυθδίνης· εἰς δὲ τὸ πρῶτον πάτωμα ὅπου καὶ ἦτο τὸ δωμάτιον τῆς δεσποσύνης δὲ Μαλεπὲρ εἶχον ἀνοίξει παράθυρόν τι, τοῦ ὁποίου ὁ πέτρινος ἐξώστης ἐκρέματο ἄνωθεν βραθύρου στρωμένου ἀπὸ μαυριδερά βρύα καὶ βάτους. Ἡ βαρόνη ἐσάθη καὶ μοὶ εἶπε δεικνύσασά μοι διὰ τοῦ χυσοῦ μαστιγίου τῆς τὸν ἐξώστην. — Δὲν δύναμαι νὰ κυττάζω ἀπὸ τὸν ἐξώστην τοῦτον χωρὶς νὰ μοὶ ἔλθῃ σκοτοδινίασις ἡ θυγάτηρ μου ὅπως ἔχει τὰ νεῦρα ὀλιγώτερον εὐχίσθητα! Συχνάκις τὸ ἐσπέρας τὴν

εὐρίσκω ῥεμβάζουσιν εἰς τὴν λάμψιν τῆς σελήνης, τοὺς ἀγεῶνας ἐσθληγμένους ἔχουσιν ἐπὶ τοῦ χειλούς τῆς φώλεως τούτης τῶν χελιδόνων.

Ἀνεσήκωσα τὴν κεφαλὴν, ὥπως κατὰμετρήσω διὰ τοῦ βλέμματός το ἀπέραντον ὕψος τοῦ τεύχους καὶ ἐψιθύρισα. — Ἐάν ὑπῆρχεν ἐνταῦθα Αἰνδορ τις δὲν ἤθελε δυνηθῇ ἀναμφιδόλως νὰ τραγωδήσῃ ὑπὸ τὸν ἐξώστην τῆς Ῥοζίνας.

Ὀλίγον δὲ μετέπειτα πρὶν τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου ἠκρύβησαν ἀλλελαγγμὶ ὁρρυθώδεις ἐκ τῆς πλατείας καὶ τὸ ἐκ κασιτέρου κρεμάμενον ἀγγεῖον ἔγεινεν ἄφαντον.

— Ἐτελείωσαν, εἶπεν ἡ βαρόνη παρατηροῦσα μεταξὺ τοῦ ριπιδίου αὐτῆς, ὁ νικητὴς ἐστεφανώθη. Ἰδοὺ διέρχεται τὴν πλατεῖαν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς συνοδείας τοῦ ἄς ἐμβωμεν.

Εἶχον ἤδη νυκτώσει, οἱ δὲ χωρικοὶ εἶχον ἀνάψει τὰς ἐκ ῥητίνης δαδὰς των, τῶν ὁποίων αἱ τρέμονται καὶ ζωηραὶ ἀναλαμπαὶ παρίστανον κινήτην φωτοχυσίαν, παράδοξον τῶντιν θέαμα. Ἐβλέπομεν δὲ αὐτοὺς ἐκ τῆς αἰθούσης περιτρέχοντας τὸ χωρίον τυμπανίζοντας καὶ τραγωδοῦντας πατριωτικὰ ᾄσματα καὶ τὰς νεάνιδας αἰτινες ἐχόμενον ἐπὶ τῆς πλατείας.

Μετ' ὀλίγον εἰσελθὼν ὁ ἀγροφύλαξ ἐσπευσμένως εἶπεν, — Ἐρχεται ὁ ἀββάτος κύριε βαρῶνε, ἀκολουθεῖται ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων· τί πρέπει νὰ κάμω διατάξατέ με.

— Νὰ μὴ ἀφῆσῃς νὰ εἰσέλθῃ ἄλλος παρ' αὐτὸς καὶ οἱ δώδεκα τιμητικοὶ τοῦ φύλακες, ἀπεκρίθη ὁ γέρων ἄρχων, καὶ ἂν οἱ ἄλλοι δοκιμάσωσι νὰ βιάσων τὴν εἴσοδον τότε θέλεις ἐκτελέσει τὰς διαταγὰς μου.

— Ἄς υπάγωμεν λοιπὸν, εἶπεν εὐθύμως ἡ βαρόνη, ἄς υπάγωμεν νὰ ἴδωμεν τοὺς εὐγενεῖς τούτους ποιμέντας. Τὴν χεῖρά σου κύριε βαρῶνε . . . κόρη μου ἐλθε καὶ σύ . . .

Ἡ δεσποσύνη δὲ Μαλεπὲρ ἐπροχώρησεν ὡχρὰ κρατοῦσα τὴν κυκλῆν ταινίαν εἰς τὰς τρεμούσας χεῖράς της. Κατέβησαν καὶ οἱ τρεῖς, μὴ θελήσαντος ἐμοῦ νὰ τοὺς ἀκολουθήσω, διότι πολλὴν εὐχαρίστησιν δὲν εἶχον νὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν παράδοσιν τῆς ταινίας. Ἐμείνα λοιπὸν μόνος ἐν τῇ αἰθούσῃ, ὄρθιος εἰς ἐν παράθυρον, θεωρῶν μνηχανικῶς ἔξω. Ὁ οὐρανὸς ἦτον ἀσέληνος καὶ ἄστερος, βαθὺ δὲ σκότος ἐβασίλευεν ἐν τῷ κήπῳ καὶ θλιβερώς ὁ ἐσπερινὸς ἄνεμος ἐσύριζε μεταξὺ τῶν δένδρων. Ἐστήριξα τὸ μέτωπον εἰς τὰς χεῖράς μου καταληφθεὶς ὑπὸ λυπηροτάτων σκέψεων, συγ-

κινήσεως καὶ μετανόας. Ἡ εἰλικρινὴς ὁμολογία τῆς δεσποσύνης δὲ Μαλεπὲρ μὲ εἶχε κατ' ἀρχὰς προξενήσει παραφορὰν ζηλοτυπίας, ἥτις σχεδὸν ὁμοιάζε μῖσος, ἔπειτα ὅμως σχολιάζων τὴν ἐξεληθοῦσιν ἐκ τῶν χειλέων αὐτῆς σκληρὰν λέξιν ἐκείνην ἤρχισα νὰ πειθόμην ὅτι πιθανὸν νὰ ἦτο μόνον πρόφασις, ἀπλῆ ἀπειλὴ ἢ ψεῦδος καὶ ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἔχω ἀντεραστήν. Οὕτω καταπείσας ἐμαυτὸν τὰ πάντα παρέβλεπον, συγχωρῶν τὴν ψυχρότητα καὶ τὰς καταπληγονούσας με περιφρονήσεις της.

Ἦμην ἐτοιμὸς νὰ πέσω γονυκλινὴς ἐνώπιον τῆς ὑπερφάνου τούτης κόρης καὶ νὰ τῇ εἶπω ὅτι διὰ παντὸς ἠθέλον τὴν λατρεῖν, ἀνευ ἀνταμοιβῆς, ἐάν τοιαύτη ὑπῆρχεν ἡ θέλησίς της, ἡ ιδιοτροπία της . . . Ἐνῶ ἦμην βεβουθισμένος ἀλληλοδιεκδίκως ἀπὸ ἀγανάκτησιν εἰς συντριβὴν, διέκρινα ἀμυδρῶς πὺς σκιὰν τινα ὑπὸ τὸ παράθυρον βραδέως διερχομένην πλησίον τοῦ τοίχου ὡς τινος ψηλαφοῦντος θύραν ἢ ἐξοδον. Μολονότι δὲ τοῦτο ἦτο ἀσήμαντον γεγονός ἐκολούθησα ὅμως διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ μαῦρον σχῆμα, τὸ ὁποῖον καὶ ἔγιεν ἄφαντον εἰς τὸ βαθὺ σκότος χωρὶς νὰ ἐννοήσω πρὸς ποῖαν ὁδὸν ἐτράπη. Μετὰ τινα στιγμὴν ὁ μικρὸς κύων τῆς βαρόνης ἐσηκώθη γογγύζων ἐστράφην ἡ θύρα τοῦ σπουδαστηρίου τοῦ χρησὶ μεύσαντός μοι ὡς ἐργαστήριον ζωγραφικῆς, ἦτο ἡμινεωγμένη, καὶ μ' ἐφάνη, ὅτι τὸ ἔδαφος ἐτριξεν ὑπὸ βῆμα λαθραῖον. Ἡ ἀντίληψις δὲ αὕτη τοσοῦτον ζωηρὰ καὶ φανερά ὑπῆρξεν, ὥστε ἐκραύγασα. — Τίς εἶνε; . . . ἀλλ' οὐδεὶς μοι ἀπεκρίθη· ἔλαβον τότε κηρίον καὶ διευθύνθην πρὸς τὸ σπουδαστήριον ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ κυνηρέου. Οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐκεῖ, οὐδεὶς, μόνον ἡ πρὸς τὸ βάθος θύρα, ἥτις καὶ συνεκοινωνεὶ μὲ στενὸν τι ἄγον πρὸς τὸν πυργίσκον, ἡμικλεισθὴ ἀναμφιδόλως ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Ἐπροχώρησα ὑψόνων τὸ κηρίον καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τῆς δεσποσύνης δὲ Μαλεπὲρ, τὸ ὁποῖον δι' ἐνὸς βλέμματός διέτρεξα, διότι αὐτὸ οὔτε γωνίας, οὔτε παραγωνίας εἶχε· μόνον δὲ ἐξοδον τὴν θύραν εἰς τῆς ὁποίας τὸ κατώφλιον ἔμεινεν ὁ σκύλαξ ὅλος φρίσσω καὶ μανιωδῶς ὑλακτῶν. Ἡ κλίνη ἀνευ οὐρανοῦ ἦτον ἀπλούστατα ἐστολισμένη μὲ λευκὸν ὕφασμα· μέγα δὲ παραπέτασμα βαμβακερὸν ἐκάλυπτε τὸ παράθυρον, ἐπὶ δὲ τῆς ἐστίας ὑπῆρχεν ἀρχαῖος καθρέπτης εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ ὁποίου παρετήρησα τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον ξύλινον ἀνθρωπίσκον, τὸν ὁποῖον ὁ βαρῶνος εἶχεν εὖρει ἐντὸς τοῦ σάκκου του.

(ἀκολουθεῖ)